

صراط مستقیم با قرآن کریم

دنیا، جای ساخته شدن و بزرگ شدن روح است. دنیا، مزرعه‌ای است که باید در آن عرق بریزی و تلاش کنی تا محصولش را در آخرت برداشت کنی. زاد و توشه سفر آخرت را باید از همین دنیا برداری. این جا منزل موعظه است برای کسی که موعظه پذیر باشد. این جا عبادتگاه دوست داران خداست و عاشقان او. این جا تجارت‌کده آن‌هاست.

آنان - پیامبران و امامان معصوم (ع) -، این دنیا را خوب شناخته‌اند و نیز دانسته‌اند که دنیا «میدان مینی» است که فقط یک معبر دارد. و منحرف شدن از آن معبر، یعنی، انفجار و نابودی. و این معبر، همان صراط مستقیم است. صراط مستقیم، یعنی بندگی، یعنی تعبد و تسلیم. یعنی، تو عاشقی و خدا معشوق!! ولی بدان، عجب معشوقی داری که خودش پیک می فرستد و تو را صدا می زند. به رسولش می گوید: اگر بندگان من، درباره من از تو پرسیدند، بگو من به آن‌ها «از رگ گردن نزدیکترم» و دعوت شان را پاسخ می گویم. ولی، ما مدعیان بی خبر، انگار که صدای او را نمی شنویم. او ما را صدا می زند و ما رو بر می گردانیم. او محبت و اظهار دوستی می کند و ما نمی پذیریم. تو گویی که ما بر او منت داریم و از او طلبکاریم. آیا این است عاشقی!؟

با این همه، او دست بردار نیست و قرآن کریم را - که مجموعه‌ای از دستوره‌های هدایتی اوست به سوی «معبر حقیقی» - برای ما فرستاده. همان قرآنی که برای همه عرصه‌های زندگی ما حرف دارد. در تمام مسایل ریز و درشت زندگی هرچه که نیاز داشتیم، بیان داشته است. و آن را برای آگاهی و بیداری ما فرستاده است، تا بندگی کنیم. خداوند، برای این که ما را آزمایش کند، گاهی اوقات دستورهایی می دهد که ما با عقل خودمان نمی توانیم فلسفه آن‌ها را بفهمیم. گو این که او می خواهد تعبد و تسلیم ما را بیازماید، تا ما راه بندگی کردن را بیاموزیم. و با تمام ترفندها می خواهد ما را در این جهت تقویت کند، تا به سوی صراط مستقیم - که همان معبر اصلی و حقیقی می باشد - هدایت شده و با سرافرازی و سربلندی، در پیش معشوق - که همان خدای مهربان است - حاضر شویم...

نقی رحمانی

